

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 10	15. MAJ 1931	80. AARGANG

BØRNENES HJERTER SKAL VENDE SIG TIL DERES FÆDRE.

Af Genealog Hans N. Ogaard, København.

Der ligger noget meget dybt og inderligt i disse Ord. Mange har hørt dem blive gentaget Gang paa Gang uden dog rigtigt at fatte Forstaaelsen. Lad os tage dem lidt op til Undersøgelse og prøve at finde ud, hvad det egentligt gælder. Hvad menes der med at vende det ene Hjerte til det andet? Der menes simpelthen, at se bort fra sit eget jeg, og kun tænke, leve og arbejde for den anden. Lad os nu antage, at vi med den anden mener vore Fædre eller lad os sige vore Forældre, dem der engang har lagt alt tilside og kun har tænkt paa os, dengang vi selv aldeles intet kunde udrette. Men nu kommer da Spørgsmaalet: »Hvad kan vi gøre for vore Fædre«. Svaret ligger lige for Haanden. Vi har annammet Evangeliet og er blevet meddelagtige i alle de Velsignelser og Rettigheder som deraf følger; men med disse Rettigheder følger ogsaa Pligter, og det er disse Pligter vi maa forsøge at opfylde, nemlig at gøre vort til, at vore Fædre ogsaa kan modtage de samme Velsignelser, som vi har erholdt.

Hvem er da vore Fædre? Det er først og fremmest vore Forældre, vore Bedsteforældre, vore Oldeforældre, Tipolde-

forældre o. s. v. Men nu siger mange: »Ja, men hvorledes skal jeg finde alle disse, og er det ogsaa nødvendigt? Kan jeg ikke leve min Religion og udføre mine Pligter mod min Gud og mine Medmennesker uden at befatte mig med dette? Kan jeg ikke stole paa at mine Efterkommere vil udføre dette Arbejde?« Hertil vil jeg svare et bestemt Nej.

Herren har udvalgt dig til at udføre dette Arbejde. Derfor har han taget to af en Slægt og en af en Stad, som skal være Frelsere. Derfor er vi det udvalgte Folk, som netop lever i Tidernes Fylde, hvor alt skal samles til et udi Kristus.

Dette at være Frelsere for sin Slægt, er en af de største Velsignelser givet til Menneskene. Derfor er vi Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og derfor er Kirkens første Præsidentskab givet den bindende og løsende Magt her paa Jorden, den samme Magt som Frelseren gav sine Apostle, Peter, Jakob og Johannes.

Snart efter at Kirken var organiseret, blev denne Magt givet til Profeten Joseph Smith, og ikke længe efter blev Arbejdet for de døde paabegyndt. Dette Arbejde er vokset sammen med Kirken, indtil det i Dag er en af de vigtigste Ordinancer indenfor samme.

Ligesom Kirkens Medlemmer er vokset i Kundskab angaaende Evangeliet, saaledes er vi ogsaa voksede i Kundskab om dette stedfortrædende Arbejde. Templer er opførte i de Forenede Stater, ja endog udenfor disse, og der vil i Fremtiden fortsættes med Opbyggelsen af flere.

For omkring 12 til 15 Aar siden blev der indenfor Kirkens organiserede Stave og Wards oprettet genealogiske Komitéer, i Lighed med Kirkens øvrige Organisationer. Disses Opgaver var at faa de forskellige Medlemmer som endnu ikke havde paabegyndt Arbejdet for deres afdøde Slægt, til at indse Nødvendigheden deraf, hjælpe dem med Forarbejderne, at afholde specielle Møder med særlig Henblik paa det stedfortrædende Arbejde, samt iøvrigt at ivaretage alt angaaende Tempelarbejdet indenfor Staven og Wardet.

Paa samme Maade er dette Arbejde bragt ud til Nationerne, til alle Steder hvor de Sidste Dages Hellige har deres Missioner, Distrikter og Grene, og det er nu kommet til eder, og ingen kan eller maa holde sig tilbage.

Det er i Virkeligheden gennem Udførelsen af dette Arbejde at vi erholder det største Vidnesbyrd om Guds vid-

underlige Godhed for sine Børn paa Jorden. Ligeledes er vi gennem dette Arbejde ligesom blevne meddelagtige i Frelsningsplanen.

Nu kommer Spørgsmaalet fra de fleste: Hvorledes skal jeg paabegynde dette Arbejde? »Jeg kender saa uendeligt lidt til mine Forfædre«, siger mange. Andre siger: »Jeg har saa faa Midler til min Raadighed«. Men disse Undskyldninger gælder ingen Steder. For i Virkeligheden har vi ikke Raad til at lade være.

Derfor tag Beslutningen med det samme, og paabegynd Arbejdet, og her er Forklaringen:

Er De gift, da begynd med Deres Ægtefælle og Dem selv og Deres fælles Børn. Dersom De ikke er gift, da begynd med Deres Forældre og Søskende.

Tag et kvart Ark Papir, nedskriv som nedenstaaende Eksempel viser:

Hans Peter Christensen, Husmand i Ordrup, Gentofte Sogn, Københavns Amt, født den 27. Juli 1838 i Maalev, Københavns Amt, gift den den 27. Oktober 1860, død 14. August 1910,

Laura Marie Jørgensen, født den 14. Marts 1840 i Herlev, Københavns Amt, død den 17 December 1904.

Børn:

1. Julius Anton Christensen, født den 10 Juli 1861 i Herlev.
2. Olga Caroline Christensen, født den 4. Januar 1863 i Ordrup.
3. Hans Peter Christensen, født den 16. Maj 1864 i Ordrup.
4. Christian Oluf Christensen, født den 8. Oktober 1866 i Ordrup.
5. Johanne Marie Christensen, født den 9. September 1868 i Ordrup.

Dette er Begyndelsen. Tag nu et andet Stykke Papir og nedskriv Mandens Forældre og hans Søskende paa samme Maade, dernæst Hustruens Forældre og hendes Søskende, men stadig et nyt kvart Ark for hver Familie. Gaa nu tilbage til Bedsteforældrene og udfør Arbejdet paa samme Maade. Ja, her bliver det muligvis nødvendigt at faa lidt Hjælp, men den faar De fra Deres Forældre, om nogen af dem lever, eller af Deres eventuelle Søskende.

At gaa længere tilbage i Tiden end til sine Bedsteforældre,

er vel kun mulig ved sagkyndig Bistand, men ogsaa herfor er der Raad. Det kommer udelukkende an paa Deres egen Tro. Herren vil hjælpe Dem med Midlerne til dette Arbejde, som han hjælper med alt andet i det daglige Liv.

Det optegnede maa nu indesluttes i en stærk Konvolut og opbevares paa et sikkert Sted, og hver Gang De skaffer en ny Oplysning, da nedskriv den og henlæg den i Konvolutten. Disse Optegnelser vil være et Arvestykke i Familien, mere værd end alt andet De har samlet, og vil være lig de Skatte som Møl og Rust ikke kan fortære.

FORAARSKONFERENCEN I ESBJERG DISTRIKT.

Foraarskonferencen i Esbjerg Distrikt, som blev afholdt i Dagene 25., 26. og 27. April, var i alle Dele meget vellykket. Konferencen blev aabnet Lørdag Aften med et Grensmøde og Instruktionsmøde for alle Organisationerne. Til Stede var 41.

Søndagsskolen tog sin Begyndelse Søndag den 26. April Kl. 10. Efter at der blev aabnet med Sang og Bøn, blev der udført et ypperligt og interessant Program, hvorefter der var korte Taler af følgende Brødre og Søstre: Broder Jes Jessen fra Sønderborg, Ældste Klien K. Skousen, Søster Rachel S. Larsen, Ældste David S. Larsen, Ældste Eugen C. Nielsen samt Missionspræsident Holger M. Larsen. Kl. 2 blev den Kvindelige Hjælpeforenings Konference afholdt. Efter at Kirkens og Missionens Autoriteter var foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner af Missionspræsident Holger M. Larsen, blev et meget godt Program udført af den Kvindelige Hjælpeforenings Medlemmer. Tilsidst var der korte Taler af Søster Vera S. Stone, Ældste Charles T. Hansen, Ældste Leslie T. Hintze og Missionspræsident Holger M. Larsen. Til Stede var 46.

Konferencen fortsattes med Aftenmøde Kl. 7. Efter Aabning med Sang og Bøn var der Taler af Søster Rachel S. Larsen, Ældsterne Grant S. Nielsen og Leslie P. Jensen, samt Missionspræsident Holger M. Larsen. Til Afveksling sang en Damekvartet. Ligeledes var der en Violinsolo. Der var 82 til Stede, og en god Aand herskede under hele Kon-

ferencen. Mandag blev der afholdt Missionærmøde, og Mandag Aften blev Konferencen afsluttet med en selskabelig Sammenkomst, hvor der blev spillet et Stykke, og udført et Konkurrenceprogram som Forberedelse til Sommerkonferencen i Juni. *H. M. L.*

DEN NORSKE MISJON.

FORFLYTTELSER.

Eldste Golden Dean Carlston er blitt avlost fra sitt arbeide i Arendals gren, og er blitt beskikket til å presidere over Trondhjems distrikt. Eldste Carl F. Johansen er blitt avlost fra sitt arbeide i Arendals gren, og er blitt beskikket til å arbeide i Drammens gren, Oslo distrikt. Eldste Arthur J. Larsen er blitt avlost fra sitt arbeide i Oslo gren, og er blitt beskikket til å arbeide i Trondhjems gren. Eldste Lionel W. Hansen er blitt avlost fra sitt arbeide i Fredriksstad gren, og er blitt beskikket til å arbeide i Oslo gren. Eldste Ronald M. Geertsen er blitt avlost fra sitt arbeide i Frederiksstad gren, og er blitt beskikket til å arbeide i Drammens gren, Oslo distrikt. Eldste E. Eugene Jensen er blitt avlost fra sitt arbeide i Drammens gren, og er blitt beskikket til å arbeide i Frederiksstad gren, Oslo distrikt. Eldste Clifford J. Christensen er blitt avlost fra sitt arbeide i Drammens gren, og er blitt beskikket til å arbeide i Frederiksstad gren, Oslo distrikt. I Bergens distrikt arbeider folgende eldster: i Bergens gren eldstene Leslie Johnson og Willard D. Hansen, i Stavanger gren eldstene Allan H. Wagley og Marvin M. Benson, i Haugesund gren eldstene Stephen Stockseth og Aksel Arnesen.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

VÅRKONFERENCEN I OSLO DISTRIKT.

Oslo distrikts vårkonferense åpnedes med at Oslo sangkor avholdt en vellykket konsert fredag aften den 24. april, under ledelse af dirigent Hartvig Bruun og organist Mary Jensen. Konserten blev gitt for fuldt hus.

Tre møter blev avholdt, det forste lørdag aften under ledelse av distriktspresident Wilford E. Edman. En distrikts-

sondagsskole blev avholdt søndag morgen kl. 10:15, ved hvilken leilighet distriktets grene var representeret.

Søndag aften kl. 7 blev det almindelige konferensemøte avholdt. Kirkens og misjonens autoriteter blev her foreslått til opholdelse i de helliges tro og bønner. Tilstede var misjonspresident Hyrum D. Jensen og søster Margaret A. Jensen, samt følgende eldster: Misjonssekretær Herald La Mar Carlston, Golden Dean Carlston, Carl F. Johansen, Lionel W. Hansen, Clifford J. Christensen, E. Eugene Jensen, Ronald M. Geertsen, Arthur J. Larsen og Adolphe M. Nielsen Jun.

Misjonærmøtet begynte mandag morgen kl. 9:30 under ledelse av distriktspresident Wilford E. Edman. I dette møte blev gode instruksjoner samt planer for arbeidet i de næste tre måneder, gitt ved distriktspresident Wilford E. Edman. Alle misjonærer som var tilstede, gode rapporter og bar vidnesbyrd om de mange velsignelser som de havde mottatt under deres arbeide i de sidste tre måneder. Alle uttrykte deres ønske om å fortsette i Herrens tjeneste, og gjøre alt som stod i deres makt for at utbrede evangeliet i Oslo distrikt. Der blev ogsaa gitt instruksjoner ved misjonspresident Hyrum D. Jensen og søster Margaret A. Jensen. Møtet optog den største del av dagen. Efter møtet blev der av eldstene gitt en speciel bankett, hvor president og søster Jensen var æresgjester. Programmet blev utført under ledelse av ceremonimester Adolphe M. Nielsen Jun.

Om Aftenen kl. 7 blev der avholdt en fest under ledelse av Oslo grens søndagsskole. Barna utførte et meget vellykket program.

Wilford E. Edman,
Distriktspresident.

VÅRKONFERENSEN I BERGENS DISTRIKT

Vårkonferensen i Bergens distrikt blev avholdt den 10. og 12. april. Fredag aften avholdt Bergens grens bikubepiker deres »Svermdag«, og gav en meget vellykket og interessant demonstration af deres bikubearbeide, under ledelse av søster Nelly Søfteland og hendes assistenter. Lederen for Stavanger grens bikubepiker var ogsaa tilstede. Ungdomsforeningen i Bergen utfører et vidunderlig arbeide med å utvikle og lede de unge.

Tre meget vellykkede moter blev avholdt sondag. Det forste begynte kl. 10 om morgenen, det andet kl. 1 om eftermiddagen og det tredie kl. 7 om aftenen, under ledelse av distriktspresident Herman J. Hogensen Jun. Misjonspresident Hyrum D. Jensen og soster Margaret A. Jensen samt folgende eldster var tilstede: Marvin M. Benson, Leslie A. Johnson, Stephen W. Stockseth, Aksel M. Arnesen, Allan H. Wagley og Willard Deloss Hansen.

Mandag morgen kl. 10 begynte misjonærmotet i Bergens distrikt. I dette mote fortalte misjonærene om deres erfaringer i de siste tre måneder. De bar et sterkt vidnesbyrd om evangeliets sannhet, og uttrykte alle et storre onske om å gjore storre anstrengelser i fremtiden enn de hadde i fortiden. Motet optok den storste del av dagen. Om aftenen blev der avholdt en fest, ved hvilken anledning der blev dekket bord for alle som huset kunde rumme. Sangkoret i forbindelse med fornoielseskomitéen utforte et meget vellykket program.

En vidunderlig ånd var tilstede under hele konferensen.

Herman J. Hogensen Jun.,
Distriktspresident.

MORMONS BOG SOM ET BEVIS PAA AABENBARING.*

Et af de storste Beviser paa Aabenbaring, er Mormons Bog selv.

Den blev lovet gennem Aabenbaringer og Syner. Guldpladerne, hvorfra den blev oversat, fremkom ved et Syn. Et himmelsk Sendebud gav Joseph Smith Urim og Thummim, hvorved den blev oversat. Den blev oversat ved Hjælp af en Gave fra Gud. I et Syn erklærede Gud, med sin egen Stemme, at det var en sand Optegnelse. Mormons Bog er i sin Helhed et Produkt af Aabenbaringer og Syner.

Den har været udgivet til Verden i mere end 100 Aar. I al denne Tid har Fjender studeret den, Videnskabsmænd har analyseret den og Modstandere undersogt den, næsten alle med et Ønske om at bevise dens Usandhed, men fremdeles staar den for Verden som et Bevis paa at Himmelens Gud atter har talet til sine Born paa Jorden.

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 24. Maj.

Den fremkom for Videnskabsmændene vidste meget om Amerikas fordums Indbyggere. Indianernes Oprindelse var et Mysterium. Medens Fjender erklærede at Mormons Bog var falsk, begyndte Arkæologer at fremgrave mange af de gamle Optegnelser som fandtes nedgravet i Jorden. Da de bragte frem i Lyset disse Optegnelsers Indhold, støttede de ubevidst Profetens Erklæring om at de Optegnelser. der var givet ham i et Syn, og som oversat ved Guds Kraft, i Virkeligheden indeholdt en Optegnelse om de fordums Indbyggere i Amerika.

Mormons Bog indeholder en historisk Optegnelse om to Folk — Jarediterne og Nephiterne. Beretningen om Jarediterne er meget kort. De var et Folk som kom til Amerika — »Et Land udvalgt fremfor alle andre Lande« — omtrent 2000 Aar for Kristus, og blev der omtrent 15 eller 16 Hundrede Aar, indtil de, gennem Krig, blev udslettet som en Race.

De fleste Bøger er en Beretning om Nephiterne. De kom til Jerusalem under Ledelse af Nephi, omtrent Aar 600 for Kr. Kort Tid efter deres Ankomst der, blev de delt i to Grupper — Nephiterne og Lamaniterne. De første var et retfærdigt Folk, som paa Grund af deres Flid havde stor Fremgang. De sidste var et ondt og dovent Folk, som paa Grund af deres Ondskab, af Gud fik den Forbandelse at de skulde have en mørk Hud. I Løbet af to eller tre Aarhundreder udviklede Nephiterne og Lamaniterne sig gradvis fra en Familie til to Nationer, som undertiden havde Krig, undertiden Fred med hinanden. De havde Fremgangs, og Tilbagegangsperioder, indtil Nephiterne slog sig ned i Zarahemlas Land. Lamaniterne slog sig ned i Nærheden. Her voksede Nephiterne til en mægtig Race. Jesus Kristus viste sig for dem, efter sin Korsfæstelse i Jerusalem. I Joh. 10: 16 kan vi læse hvorledes han fortalte sine Disciple i Jerusalem om dette Besøg. Mormons Bog fortæller os at for hans Komme var det Jordskælv og Uvejr som udryddede mange af de uretfærdige fra Jorden, medens de retfærdige blev tilbage. For dette Folk viste Jesus Kristus sig, blev hos dem i mange Dage, kaldte 12 Apostle for at undervise Folket, og oprettede sin Kirke iblandt dem. Derefter forlod han dem med det samme Løfte som han havde givet Jøderne — at han skulde komme tilbage. I de første 3 Hundrede Aar efter Kristus, levede Folket i Fred, Retfærdighed og Fremgang, men i det fjerde Aarhundrede begyndte Ondskaben atter at trænge sig ind, og der

udbrød Krige. De deltes atter i to Grupper, kæmpede mod hinanden, og ødelagde deres Civilisation, indtil en Gruppe, Lamaniterne, fuldstændig ødelagde Nephiterne, som var nedsunket i Synd og Ondskab.

Fra den Tid Gud kaldte Lehi til at gaa til Amerika, indtil den sidste Nephit blev ødelagt, holdt Historieskrivere en Optegnelse angaaende Folket, og denne Optegnelse blev nedskrevet paa Guldplader. Disse Plader blev nedarvet fra Generation til Generation, indtil de kom i Mormons Eje, ca. 400 efter Kristus. Han forkortede Optegnelserne, og gav dem til sin Søn, Moroni, som skrev de sidste Kapitler, hvori han fortæller at han vilde skjule dem, for at de, i den rette Tid, kunde blive bragt frem i Lyset af Herren selv.

Det var denne samme Moroni som blev sendt af Gud til Joseph Smith for at give ham Pladerne til Oversættelse.

Mormons Bog er ikke en Historie om hele det amerikanske Fastland. Der kan have været andre Folk der før Jarediterne og Nephiterne kom. Der kan have været andre Indvaanere fra andre Dele af Amerika, i den Periode da Nephiterne var der. Moderne arkæologiske Opdagelser tyder paa at der har været andre Racer paa det amerikanske Fastland baade paa Nephiternes Tid, og før denne Tid. Men hvorledes dette end forholder sig, Mormons Bog omtaler ingen af dem. Den indskrænker sig kun til to Racer.

Der er opstaaet mange Teorier med Hensyn til Mormons Bogs Oprindelse. Nogle paastod, at Joseph Smith skrev den, men de som har læst den, véd at dette er Usandhed, for det er let at se, at der vilde fordres en meget mere lærd Person end en ulærd Dreng til at frembringe et saa kompliceret Værk. Andre anklagede Sidney Rigdon eller andre Medlemmer af Kirken for at have skrevet den som en Kopi af Soloman Spauldings Roman. Men disse Mænd har saa alvorligt benægtet at have gjort det, at Bogens Oprindelse fremdeles er et Mysterium for Modstandere som ikke tror paa dens guddommelige Oprindelse.

Enten man anerkender den Paastand som er fremsat af Joseph Smith eller ikke, saa er der nogle faa Kendsgerninger man maa anerkende. For det første blev Bogen oversat før Kirken blev organiseret. Rigdon og andre Personer, som blev beskyldt for at have skrevet Bogen, kendte ikke Profeten før efter Kirkens Organisation i 1830. Joseph Smith var bare 22 Aar gammel da han paabegyndte Oversættelsen af Mormons

Bog. Hans eneste Medhjælpere under Oversættelsen var Cowdery og Harris — den første var Lærer i en Landsbyskole, den anden var Landmand. Ingen kan for fuldt Alvor paastaa, at nogen af dem skulde frembringe en saadan Bog, lige saa lidt som de kan tro, at en ung Mand mellem 22 og 24 Aar (Josephs Alder da han arbejdede med Oversættelsen) kunde gøre det. Der findes absolut ingen Forklaring paa, hvorledes Bogen opstod, dersom man ikke antager Joseph Smiths Paastand.

Næste Lektie vil forklare dette Emne videre.

MORMONS BOG SOM ET BEVIS PAA AABENBARING.*

Mormons Bog, saaledes som den nu findes, blev skrevet i Løbet af en Periode paa 4 eller 5 Maaneder. (Oliver Cowdery begyndte at skrive hvad Joseph oversatte den 7. April, 1829, og i Midten af Juni Maaned, 1829, var Oversættelsen næsten fuldført. Mellem Juni og Efteraaret 1829 blev Manuskriptet kopieret paany, og Trykningen blev paabegyndt om Efteraaret det samme Aar.) Hvem som helst der gennemlæser Bogen én Gang, vil blive overbevist om, at det vilde være umuligt, selv for den mest lærde Forfatter, at skabe en saadan Optegnelse i Løbet af denne korte Tid. Blot Beretningen om Nephiterne og dens Hundreder af Personer og mange vanskelige Situationer, er saa sammensat og indviklet at det vilde tage Maaneder at udarbejde den. Tænk over hvad Bogen omhandler. Den indeholder en sammensat og detailleret Historie af en mægtig Nation, der dækker en Periode af Tusinde Aar. Den fortæller ikke blot om denne Nation fra den, som en Familie, forlod Jerusalem, indtil den udviklede sig til en mægtig Nation, men den forklarer ogsaa politiske Virksomheder. Den fortæller os om Racens økonomiske Udvikling, og Regeringsform, om nationale Bevægelser, og om industriel Udvikling. Den fortæller os om de Byer den byggede, om dens Krige, og om dens Fremgang og Tilbagegang. Og desuden beskriver den i Detailler dens religiøse Tro, Lærdomme og Virksomhed. Men uden Hensyn til Mormons Bogs komplicerede Natur, findes der ingen Modsigelser i den. De

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 31. Maj.

religiose Lærdomme som findes i Mormons Bog, er fuldkommen i Overensstemmelse med dem der findes i Bibelen, idet den lærer de samme Grundsandheder, men forklarer og udfylder Bibelens Lærdomme, hvoraf mange har syntes uklare. Læs Mormons Bog og afgør med Dem selv, om nogen Person kunde have frembragt en saadan Bog. Bogen beviser sig selv.

Men der er mange andre Beviser. Videnskabsmænd giver stadigt flere Beviser paa dens Ægthed.

Den Gang Folk troede at den amerikanske Indianer kom fra Kina og det østlige Asien, erklærede Mormons Bog at han stammede fra Jerusalem. Videnskabsmænd finder stadigt nye Beviser paa, at Indianernes Forfædres Civilisation har megen Lighed med den ægyptiske, græske og hebraiske Civilisation. Mormons Bog sagde at Kristus besøgte Indvaanerne paa det amerikanske Fastland efter sin Korsfæstelse i Jerusalem, at han boede hos dem i mange Dage, underviste dem i sine Lærdomme, og lovede at vende tilbage til dem, ligesom han gjorde hos Jøderne. Da Videnskabsmænd lærte de indianske Sprog, fandt de, at den ene Stamme efter den anden havde Traditioner om at deres Gud havde besøgt dem, og at han havde undervist dem og lovet at vende tilbage til dem. De fleste af disse Beretninger fremstillede ham som en hvid Gud.

I Prescotts Bog »Conquest of Mexiko« læser vi at en Indianer siger til en hvid, som forsøger at omvende ham: »Han tvivlede ikke paa at deres Gud var et godt Væsen. Hans egne Guder var ogsaa gode mod ham. Dog, hvad hans Gæst, Cortez, sagde om Verdens Skabelse, lignede det som han tidligere var blevet undervist i. Det var ikke nødvendigt at diskutere det videre. Hans Forfædre, sagde han, var ikke Landets oprindelige Ejere. De havde blot boet der i nogle faa Tidsaldre, og var blevet ført derhen af et stort Væsen, som, efter at have givet dem Love, og efter at have regeret over Nationen en Tid, havde trukket sig tilbage til den Egn, hvor Solen staar op. Han havde ved sin Afrejse erklæret, at han eller hans Efterkommere igen vilde besøge dem, og genoptage sit Herredømme.«

Kunde det være tilfældigt at alle disse gamle Beretninger stemmer saa fuldstændigt overens med Mormons Bogs Beretning om Frelserens Besøg paa det amerikanske Fastland?

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør: Holger M. Larsen | Redaktionssekretær og Translatør: Eva M. Giertsen

PRÆSTEDØMMETS GENGIVELSE.

Det er nu 102 Aar siden den største af alle Gaver blev givet til Menneskeheden i disse sidste Dage. Den 15. Maj, 1829, blev det aaronske Præstedømme givet til Joseph Smith og Oliver Cowdery ved Haandspaalæggelse af Johannes den Døber, og i Begyndelsen af Juni, samme Aar, blev det melkisedekske Præstedømme gengivet til Jorden. Hvad er Præstedømme? Det er Magt og Myndighed givet til Mennesker til at handle i Guds Sted. Forstaar vi fuldt ud den store Betydning af dette herlige Privilegium? Er vi taknemlige for det, paaskønner vi det, og benytter vi det paa den rette Maade?

Præstedømmet er ikke oprettet med nogen egoistisk Hensigt, og vil heller ikke bringe Velsignelse til nogen som helst som vil opfatte det paa denne Maade. Præstedømmet er oprettet for Menneskehedens Velsignelse, og saa længe vi benytter det i denne Hensigt, virker det efter sin Hensigt.

Intet er mere skikket til at gøre et Menneske ydmygt end at blive skænket dette herlige Privilegium og mægtige Ansvar som ligger i at modtage det hellige Præstedømme. Enkelte Mennesker forstaar ikke Præstedømmets dybe og hellige Natur, og bliver derfor hovmodige og herskesyge, naar denne Magt bliver tildelt dem. Dette er en fuldstændig fejlagtig Opfattelse af Præstedømmet, og vi vil ogsaa finde at saa snart som vi paa en eller anden Maade misbruger det, bliver det absolut unyttigt og værdiløst for os.

Vi som er blevet skænket denne vidunderlige Gave, at blive meddelagtige i det hellige Præstedømme — paaskønner vi fuldt ud dette herlige Privilegium?

Præstedømmet er givet for Menneskehedens Tjeneste. En der indehaver Præstedømmet, er alles Tjener. Jo større Grad af Præstedømmet han indehaver, i desto større Grad er han i Stand til at betjene Menneskeheden. Kristus — Præstedøm-

mets Ophavsmand — er den største af alle Tjenere som har levet paa Jorden. Han gav alt, endog sit eget Liv. En Konge paa sin Trone er intet mod den yngste Diakon indenfor det hellige Præstedømme. Ærer vi og respekterer vi Præstedømmet i vore Liv saaledes som vi skulde? Har vi ikke gjort det før, lad os begynde fra i Dag.

Holger M. Larsen.

(Fortsat fra Side 227).

Længe før den videnskabelige Verden havde foretaget særlige omhyggelige Studier af Central- og Sydamerika, paastod Mormons Bog at Nephiterne byggede Huse og Byer af Cement. Læs hvad der siges derom i Helamans Bog 3: 7, samt Vers 9, 10, 11. I Dag, næsten 100 Aar senere, bliver hele Byer af Cement udgravet netop i de Distrikter, hvor de Folk Mormons Bog omtaler, levede netop paa denne Tid. Kunde dette ogsaa være et Tilfælde?

Mormons Bog er Beretningen om en Race Folk med en høj Grad af Civilisation. I Dag indrømmer alle, at den Civilisation, som Indianernes Forfædre havde, var forbavsende høj, mange paastaar endog at den var højere end den græske, romerske og ægyptiske. De byggede Skyskrabere, forstod Astronomi, havde en mere fuldkommen Kalender end vi benytter, var dygtigere til Cement-Arbejde end vi er, var dygtige Landmænd, førte Varer baade over Land og over Sø, og havde i det Hele taget stor Fremgang. Mormons Bog fortalte dette til Verden et halvt Aarhundrede før Videnskabsmændene opdagede det. Kunde dette have været en Tilfældighed?

Mormons Bog bringer i sig selv et uomtvisteligt Bevis paa dens Sandhed. Indianske Traditioner, Videnskabens Opdagelser og Ruiner fra fordums Civilisationer bekræfter alle den Historie, som fortælles i Mormons Bog. Igen spørger vi, kunde al denne Overensstemmelse være kommet tilfældigvis?

OPFYLDTE PROFETIER.*

Det aller stærkeste Bevis paa Aabenbaringernes Virkelighed er maaske Opfyldelsen af Profetierne. Profeti er, som man véd, en bestemt Udtalelse om en fremtidig Begivenhed som menneskelig Kundskab eller Dygtighed ikke kan forud-

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 17. Maj.

sige. Det maa komme fra en overnaturlig Magt. Det er en inspireret Forudsigelse. Hvilken Forretningsautoritet kan med Vished forudsige Forholdene paa Aktiemarkedet? At forudsige Opgangs- eller Nedgangsperioder med nogen Grad af Sikkerhed er en fuldkommen Umulighed med almindelig menneskelig Kundskab. En saadan Evne kommer fra en større Magt end jordisk Intelligens kan fatte.

Dersom Joseph Smith stod i direkte Forbindelse med Gud, som han gentagne Gange paastod, kunde man have Grund til at vente at han vilde profetere. Dersom han var en inspireret Profet, vilde disse Profetier gaa i Opfyldelse.

Lad os f. Eks. nævne følgende Udtalelse som blev gjort den 6. August, 1842, i Montrose, Iowa.

»Jeg profeterede,« sagde han senere, at de Hellige vilde vedblive at lide mange Forfølgelser, og vilde blive drevet til Klippebjergene. Mange vil apostasere. Andre vil blive dræbt af deres Forfølgere, eller miste Livet som Følge af Trængsler og Sygdom. Og nogle af eder vil leve for at gaa og være behjælpelig med at danne Kolonier og opbygge Byer, og I vil se de Hellige blive et mægtigt Folk midt i Klippebjergene.«

Denne Profeti blev udtalt medens de Hellige levede i Nauvoo. Byen var i Opgang, og alle Tegn tydede paa at dette Sted vilde blive deres endelige Opholdssted. Og dog fremkom deres Leder med denne Profeti. Paa denne Tid var Vesten anset for at være en øde Ørken. Jægere og Missionærer var de eneste som vovede sig ind i Klippebjergene. I Følge menneskelig Dømmekraft var Vesten en øde Ørken som var fuldstændig ubeboelig for Mennesker. Men Profeten vidste at dette ikke var Tilfældet. Skønt det syntes at være en Umulighed, erklærede han at inden en Generation var uddøet, vilde de Hellige have forladt deres dejlige Hjem i en blomstrende By, at de vilde vandre Tusinder af Mile over øde Sletter, og i Bjergenes Dale bygge Byer og Kolonier, og blive et stort Folk.

Hvor fuldstændigt denne Profeti er gaaet i Opfyldelse, kan Historien berette om. Inden 5 Aar var forløbet, havde de Hellige lidt saa meget Forfølgelse fra deres Fjender, at de blev tvunget til at forlade Nauvoo og drage ud til Bjergene. Forfølgelserne dræbte mange, deriblandt Joseph Smith og hans Broder Hyrum, og Hundreder apostaserede fra Kirken. Beretningerne om Færden over Sletterne er Beretninger om de haardeste Trængsler og Prøvelser, saa haarde at »mange

døde af Sygdom og Trængsler«, som Profeten havde forudsagt. Dog trods alle Trængsler, i 1847 var den første varige Koloni blevet bygget i Klippebjergene, og før en Generations Dage var talte, var den øde Ørken forvandlet til blomstrende Byer og Kolonier, beboet af Hellige fra alle Dele af Verden, en halv Million i Antal. De blev et mægtigt Folk i et rigt Land. Profeten havde talt Sandhed. Profeten havde forudsagt noget meget usandsynligt, men hans Profeti gik i Opfyldelse, og mange af dem som hørte ham tale, levede længe nok til at se hans Ord gaa i Opfyldelse.

La os tage en anden Forudsigelse i Betragtning.

Stephen A. Douglas var en af de mest fremtrædende Skikkelser i Amerikas politiske Liv i Midten af det 19. Aarhundrede. Han var Dommer, Repræsentant og Senator. Før han havde naaet Middelalderen, var han den anerkendte Leder af det demokratiske Parti i Norden.

Han var en Ven af Joseph Smith. Den 18. Maj, 1843, diskuterede han i en Samtale med Profeten og med William Clayton Mormonernes Uddrivelse fra Missouri. Ved Slutningen af Samtalen sagde Joseph til Stephen A. Douglas: »Dommer, du vil stræbe efter at blive Præsident for de Forenede Stater; og dersom du nogensinde vender dig mod mig, eller de Sidste Dages Hellige, vil den almægtige Guds Haand falde tungt paa dig. Og du vil leve saa at du kan se og vide at jeg har talt Sandhed til dig, for du vil huske denne Dags Samtale gennem hele dit Liv.«

Denne Profeti blev udtalt da Douglas var i sit tredivte Aar, og han var den Gang ikke kendt udenfor sin egen Stat.

Men i Løbet af de følgende 15 Aar, gik han stadig fremad, og vandt mere og mere Berømmelse. Tilsidst kom han saa langt, at han, som Joseph Smith havde forudsagt, stræbte efter at blive Præsident for de Forenede Stater. I sin Iver efter at vinde Folkets Gunst, holdt han den 12. Juni, 1856, en Tale i Springfield, Illinois, hvor han tog Stilling mod Mormonerne. Da Beretningen om denne Tale kom til Salt Lake City nogle Uger senere, omtalte »Deseret News« i en Redaktionsartikel af den 2. September, 1856, Profetens Ord, og erklærede at han nu havde beseglet sin Dom med Hensyn til at blive valgt til den Stilling han eftertragtede.

Historien fortæller Resten. Demokraterne udnævnte ham som deres Kandidat, og det syntes som om han ingen Rivaler havde. Men han naaede aldrig sit Maal. For ved Valget i 1860 var der 6 demokratiske Stater som afslog at anerkende

ham. En anden Mand blev opstillet som Kandidat. Partiet blev delt, og Douglas var domt. Da kom der en ny Leder fra det fjerne Vesten. Abraham Lincoln, en gudhengiven Mand, som blev opstillet af et meget ungt og ukendt Parti, vandt med et overvældende Flertal.

Naar man betænker den Kendsgerning at Lincoln var meget religios, at han stadig paakaldte Gud for at blive vejledet af ham, saa maa man uvilkaarlig faa den Følelse, at det var Gud som bragte ham frem. Man kan ikke betvivle at Douglas følte den Almægtiges Haand hvile tungt paa sig.

De Ord, som i 1843 blev udtalt til en ærgerrig, men forholdsvis ukendt ung Mand, blev opfyldt i deres mindste Detailler.

Vi vil ikke afslutte vor Diskussion om Joseph Smiths Profetier, uden at nævne en af de mest forbavsende han nogensinde har udtalt. Det var hans Profeti angaaende Borgerkrigen.

Den blev udtalt Juledag, 1832, næsten 30 Aar før Krigen. Den fremkom som en Aabenbaring fra Gud gennem Joseph Smith, og den findes nu i Pagtens Bog, det 87. Kapitel. Den blev trykket før den gik i Opfyldelse. Kun en Del af den skal medtages her:

»Sandelig, saa siger Herren, angaaende de Krige som om en kort Tid skal udbryde, og vil begynde med Staten Syd-Carolinas Opror, hvilket tilsidst vil ende i manges Død og Elendighed.«

»Thi ser, Sydstaterne skal skille sig fra Nordstaterne, og Sydstaterne skal kalde paa andre Nationer, ja selv paa Storbritannien, som den kaldes, og de skal paakalde andre Nationer, for at forsvare sig mod andre Nationer. Og saaledes skal Krig udgydes paa alle Nationer.«

Skønt der i denne Profeti findes mange andre Ting, som alle gik i Opfyldelse, saa skal vi indskrænke vor Diskussion til det ovenstaaende.

At Folket som et Hele paa den Tid slet ikke troede at der nogensinde vilde blive en Borgerkrig, fremgaar af en Udtalelse af Orson Pratt: »Da jeg var en Dreng, rejste jeg meget i de Forenede Stater og i Kanada, og forkyndte det gengivne Evangelium. Jeg havde en Kopi af denne Aabenbaring, som jeg bar i min Lomme, og jeg plejede tit at læse den for Folket som jeg prædikede for. I Almindelighed betragtede Folket den som det rene Nonsens, og sagde, at Unionen var for stærk til at blive brudt.«

Hvor fuldkomment denne Profeti er gaaet i Opfyldelse, behover intet Bevis. Alle véd at de sydlige Stater dannede et Forbund mod de nordlige Stater, og at der blev sendt Udsendinge til Europa for at skaffe Hjælp. Historien fortæller ogsaa hvilken Rolle England og andre europæiske Lande spillede i denne Krig. Alt som var forudsagt, gik i Opfyldelse.

Pladsen tillader ikke flere Beviser paa at Joseph Smith var en Profet. Alle der læser Mormons Bog og Pagtens Bog, vil finde mange andre Profetier som er gaaet i Opfyldelse.

Kendsgerninger beviser atter Lærdommen om ny Aabenbaring. Joseph Smith forudsagde Begivenheder som intet menneskeligt Væsen af sig selv havde kunnet forudsige. Det han sagde, maa være kommet fra en overnaturlig Kilde. Han sagde at det kom direkte fra Gud. Siger ikke almindelig Menneskefornuft at han talte Sandhed?

---

17. Maj.

PRÆSTEDØMMETS BEGYNDELSE.

Læs: Mormons Bog, Alma 13: 1—16;I Mos. 1: 26, 28; 5: 1—32; Den Kostelige Perle, Moses Bog 6: 54—67; Pagtens Bog, Kap. 107: 41—50.

Af tidligere Lektier har vi set at Evangeliet gennem Aabenbaring blev givet til Adam, og han annammede dets Principper og Ordinancer. Da Adam blev undervist i Evangeliets Principper, blev der ogsaa paalagt ham det Ansvar at han skulde undervise andre i de samme Principper. Sammen med dette Ansvar blev Præstedommets øvrige Privilegier, Pligter og Rettigheder beseglet paa ham, og han overgav dem videre til sine værdige Efterfølgere.

Præstedommet blev forst givet til Adam. Han erholdt det forste Præsidium, og holdt dets Nøgler fra Generation til Generation. Han erholdt det i Skabelsen, for Verden blev dannet. (I Mos. 1: 20, 26, 28.) Til ham blev der givet Herredomme over hver levende Skabning. Han er Mikael, Erkeengelen, som omtales i Skriften. Dernæst kommer Noa, som er Gabriel. Med Hensyn til Myndighed i Præstedømmet, kommer han næst efter Adam. Han blev af Gud kaldet til denne Stilling, og var Fader til alt levende i hans Tid, og til ham blev Herredommet givet. Disse Mænd holdt Nøglerne forst paa Jorden, og derefter i Himmelen. Præstedommet er

et evigt Princip, og eksisterede hos Gud fra Evighed, og vil vedblive at være til Evighed, uden Dages Begyndelse eller Aars Ende. Nøglerne maa bringes fra Himmelen, hver Gang Evangeliet bliver sendt. Naar de aabenbares fra Himmelen, er det ved Adams Myndighed. I Daniel 7 nævnes den »Gamle af Dage«. Dermed menes den ældste Mand, vor Fader, Mikael. Han vil kalde sine Børn sammen og holde et Raad med dem for at berede dem før Menneskesønnens Komme. Han, Adam, er den menneskelige Families Fader, og præsiderer over alle Menneskers Aander, og alle som har haft Nøglerne, maa staa før ham i dette store Raad. Dette kan muligvis finde Sted før vi forlader denne Prøvestand. Menneskesønnen staar for ham, og der gives ham Herlighed og Herredømme. Adam giver sin Fuldmagt til at holde Universets Nøgler til Kristus, men han vedbliver at staa som Hoved for den menneskelige Familie. Faderen kaldte alle Aanderne for sig ved Menneskenes Skabelse, og organiserede dem. Han (Adam) er Hovedet, og fik Befaling til at formere sig.

Nøglerne blev først givet til ham, og ved ham til andre. Han maa give Regnskab over sin Forvaltning, og de vil give det til ham.

Hvorledes har vi faaet Præstedømmet i de sidste Dage? Det er kommet ned i regulær Rækkefølge. Peter, Jakob og Johannes havde givet det til dem, og de gav det til andre. Kristus er den store Højpræst. Dernæst kommer Adam. »Jeg saa Adam i Dalen Adam-ondi-Ahman. Han kaldte sine Børn til sammen og velsignede dem med en patriarkalsk Velsignelse. Herren viste sig iblandt dem, og han (Adam) velsignede dem alle og forudsagde hvad der skulde ske med dem til den sidste Generation«. (Joseph Smith, Millenial Star, B. XVII, S. 310—311.)

Saaledes ser vi at allerede i Begyndelsen af Menneskets Liv her paa Jorden blev det store Aabenbaringsprincip kendt, og gennem dette Princip kom Planen om Menneskets Forløsning. De nødvendige grundlæggende Ting der henhørte til Frelsensplanen blev baade forkyndt og praktiseret. Og for at dette kunne fortsættes fra Generation til Generation og derved blive til Velsignelse og til et Middel til Frelse for alle Mennesker, blev Guds Præstedømme oprettet paa Jorden. Gennem denne Institution blev Evangeliet mere end en Plan for Frelse. Det blev Guds levende Ord. Gennem Præstedømmet er Guds Riges Pagt oprettet paa Jorden. Gennem Præstedømmet har Evangeliet en levende Fortolker, som saaledes

gør Frelsensplanen til en levende og virkedygtig Organisme. Evangeliets Plan i sig selv, uden denne levende Kraft, vilde blot være døde Bogstaver, for i sig selv, er det upersonligt, og ikke i Stand til at virke. Med Præstedømmet, forenet med Princippet om Aabenbaring, samt med Evangeliets Filosofi og Ordinancer, blev Mennesket i Begyndelsen ikke blot vist Vejen til evigt Liv, men ligeledes de nødvendige Skridt til at begynde paa Vejen. Og dog var Planen og dens grundlæggende Ordinancer ikke fuldkommen uden en Kraft hvorigennnem den kunde virke. Præstedømmets Oprettelse var det næste nødvendige Skridt. Derved blev Guds store Plan gjort fuldkommen og evig.

Spørgsmaal.

1. Hvad er Præstedømme?
2. Hvad mener vi med Udtrykket »Præstedømmets Begyndelse«?
3. Hvorfor er Præstedømmet en Ting uden Begyndelse og Ende?
4. Hvilken Forbindelse er det mellem Præstedømmet og Evageliets Love?
5. Forklar denne Udtalelse: »Ligesom de Forenede Staters Konstitution vilde være døde Bogstaver uden de Forenede Staters Regering til at gennemføre og fortolke den, saaledes vilde ogsaa Evangeliet være døde Bogstaver uden Præstedømmet til at sætte det i Virksomhed og forklare det.«

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

24. Maj.

ADAMS PERIODE.

Adam levede 930 Aar. I Mos. 5: 5. Skønt den Beretning som findes i de første Kapitler af I Mos. er meget kortfattet, saa skete der dog i Løbet af denne Tid mange vidunderlige Ting som vi skulde kende og erindre.

For det første, efter at Adam var skabt, indstiftede Herren Sabbatsdagen som en Hviledag — og satte et Eksempel ved selv at overholde den. (I Mos. 1: 5.)

Den anden Begivenhed af stor Interesse var at Adam blev sat i Edens Have, og at Eva blev skabt for at være ham en Medhjælper. Medens de var i Haven besøgte Gud

dem, og gav dem to store Bud — det første var at de ikke skulde nyde af Kundskabens Træ — det andet var at de skulde blive frugtbare og opfylde Jorden. At vise Lydighed mod begge disse Bud var ikke mulig for dem i deres daværende Tilstand, og derfor blev det for første Gang nødvendigt, at Mennesket traf en Afgørelse og udøvede sin Handlefrihed.

Ledet af Eva besluttede Adam at leve Jordelivet bogstaveligt, at kende godt og ondt og tage Følgerne af en saadan Kundskab. For naar de først var kommet i Besiddelse af en saadan Kundskab, var de ogsaa paalagt den Pligt at de skulde leve i Overensstemmelse dermed. Det er ikke nødvendigt at fortælle i Detailler hvorledes denne vidunderlige Begyndelse til Menneskets jordiske Eksistens foregik.

At der var et Eden, at Adam og Eva blev anbragt der, at Eva blev fristet og faldt, at Adam fulgte hende i Faldet og at de begge forlod Eden sammen, fremgaar tydeligt, ikke alene ved Aabenbaringens Ord, saaledes som de findes i Kirkens Standardværker, men ogsaa ved gamle Optegnelser fra fordums Folk. Det er meget bemærkelsesværdigt og paa samme Tid interessant at de første Beretninger om Skabelsen stadig gentages, og med forbavsende Lighed, i Traditioner og gamle Optegnelser hos de forskelligste Folkeslag i de fjerneste Dele af Verden. Dette synes specielt at være Tilfældet med Beretningen om den store Vandflod, og ligeledes Beretningen om Slangen.

Menneskene har grublet meget over hvor den nøjagtige Beliggenhed for Edens Have kunde være, men de har ikke været i Stand til at fastslaa noget bestemt Sted. Joseph Smith og Brigham Young har fremkommet med den Paastand at Eden var paa det amerikanske Fastland. Man kan ikke med Sikkerhed afgøre hvor længe Adam og Eva blev i Eden.

Den tredie Begivenhed af Betydning var Tragedien med Kain og Abel. Her fremstilles for os Menneskehedens første store Tragedie.

Fra den Tid og ned gennem hele Menneskehedens Historie synes det som om Satan har været i Stand til at have en meget stærk Indflydelse over meget store Dele af Menneskeheden, og derved foraarsage usigelig mange Forbrydelser og mange Lidelser. Tænk blot for et Øjeblik paa de usigelig mange Krige som Historien fortæller om, og paa

de talløse Skarer af Folk som er blevet dræbt og de mange flere som har lidt derunder.

Under vort Studium af Adams Liv er det interessant at bemærke, at han levede længe nok til, at Enok udførte sit vidunderlige Arbejde. Med andre Ord, Adam levede helt ned til Enoks Tid, og længe efter, og bibragte dermed Menneskene en sikker Forvisning om Gud og Frelsensplanen. For at blive i Stand til at forstaa hvor meget det i de Dage betød for Folket, som levede i denne lange Tidsperiode, at have Adam i deres Midte, kan vi blot tænke tilbage og overveje hvor meget det betød for Medlemmerne af vor Kirke at have levet i Profeten Joseph Smiths Dage.

Spørgsmaal.

1. Hvad vil det sige at holde Sabbatsdagen hellig? Diskuter Sabbatsdagens Betydning, set fra religiøst, økonomisk og Sundhedssynspunkt.
2. Hvad er Synd?
3. Hvad er Aarsagen for Faldet? II Nephi 2: 22—25. Pagtens Bog 29: 39.
4. I Beretningen om Kain og Abel fortælles der, at da Herren spurgte Kain hvor hans Broder var, svarede Kain: »Jeg véd ikke; er jeg min Broders Vogter«? Hvad er dit Svar til et saadant Spørgsmaal? Giv tre Aarsager for dit Svar.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

17. Maj.

LAZARUS' OPVÆKKELSE.

Tekst: Joh. 11: 1—15.

Sidste Søndag lærte vi om, hvorledes Jesus opvækkede en lille Pige, hendes Aandedræt var standset og alle i hendes Hjem var meget bedrøvede. Hendes Familie græd, som de altid gør naar en af vore kære dør, men Jesus sagde til hendes ader: »Vær ikke bange, tro kun«. Han følte saa sikkert, at Gud vilde høre hans Bøn og hjælpe ham at opvække den lille Pige. Og han gjorde det paa den Maade, at han sendte Folket bort fra Huset, undtagen den lille Piges Fader og Moder samt sine egne Apostle. Han vidste at disse kunde hjælpe ham at bede, fordi de ønskede den lille Pige tilbage og fordi de var villige til at tro paa ham.

Vor Historie i Dag fortæller os om nogle Mennesker, som ogsaa var villige til at tro paa Jesus. Den fortæller os endogsaa mere end det. Jesus sagde en meget vidunderlig Ting til en Dame som hed Martha. Han sagde, at enhver, ligemeget hvem, skulde leve evigt og aldrig, aldrig dø.

En Gang var der et lille ringe Hjem i Bethania, hvor Jesus meget ofte plejede at gaa. I dette Hjem boede Martha, Maria og deres Broder Lazarus. De var meget gode Mennesker, og de elskede at lytte til Jesu Ord, og han kom for at besøge dem saa ofte, at de blev hans kæreste Venner. En Dag blev Lazarus syg, meget syg. Nu behøvede denne lille Familie Jesus, men han var der ikke, han var ude for at besøge nogle andre Byer. Men Martha og Maria sendte Bud til ham og bad ham om han vilde komme og velsigne Lazarus. Da Jesus hørte om det sagde han: »Denne Sygdom er ikke Døden, men for at vise Guds Herlighed.« Hans Disciple vidste ikke, hvad han mente, men to Dage efter sagde han: »Kom lad os gaa til Judæa.«

Hans Disciple blev meget forbavsede, for Folkene i Judæa havde været saa vrede paa ham, at de havde været rede til at gøre ham Fortræd. »Gaar du tilbage dertil igen?« spurgte de undrende. Jesus svarede og sagde: »Vor Ven Lazarus er faldet i en dyb Søvn, og jeg maa gaa for at vække ham.« Disciplene kunde ikke forstaa hvorfor Jesus skulde vække en Mand fra Søvn og Jesus sagde derfor: »Lazarus er død«. Dette var hvad han havde prøvet paa at fortælle dem hele Tiden. Næste Gang skal vi høre om hvorledes Jesus bar sig ad med at opvække Lazarus.

---

24. Maj.

LAZARUS' OPVÆKKELSE (fortsat).

Sidste Gang hørte vi om, hvorledes Lazarus var blevet syg, og hvorledes Martha og Maria havde sendt Bud efter Jesus, men at Lazarus alligevel døde før Jesus kom. Denne Gang skal vi saa høre om, hvorledes Jesus bar sig ad med at opvække ham.

Jesus og hans Disciple rejste til Bethania. Da Folkene saa ham komme, fortalte de det til Martha, og hun skyndte sig til Jesus, medens Maria blev hjemme for at tage sig af de Venner som var kommet for at trøste dem. Da Martha mødte

Jesus sagde hun: »Herre, hvis du havde været her vilde vor Broder ikke være død. Men jeg ved at endogsaa nu, vil, Gud give dig enhver Velsignelse du beder ham om.« Jesus sagde: »Din Broder vil vaagne igen«. »Ja,« sagde Martha, »Jeg ved at han vil vaagne til et Liv hos Gud«. Da sagde Jesus til hende: »Jeg er Kærligheden og Livet, og den som tror paa mig skal leve selv om han er død. Og enhver som lever som jeg befaler ham at leve og altid tror paa mig, skal aldrig dø. Tror du det?«

»Ja, Herre«, svarede Martha, »jeg tror du er Kristus, Guds Søn«. Derefter forlod hun Jesus og sagde til sin Søster Maria at Jesus ønskede at tale med hende. Maria gik straks til Jesus ledsaget af nogle af sine Venner, og saa snart som hun saa ham, sagde hun: »Herre, hvis du havde været her, vilde vor Broder ikke være død.« Da Jesus saa Marias Taarer, græd han ogsaa og sagde: »Hvor er han begravet?« Marias Venner saa Jesus græde og sagde: »Hvor han dog elsker Lazarus. Denne Jesus har hjulpet mange Mennesker, hvorfor kunde han ikke have hjulpet Lazarus?« Lazarus var begravet i en Hule med en stor Sten som Dør. Da Jesus, Maria og de andre kom til Graven, sagde Jesus: »Jeg beder Eder, tag denne Sten bort.« Men Maria sagde: »Det er for sent, Herre, han har været død i fire Dage«. Da sagde Jesus: »Maria, husk at jeg fortalte dig, at hvis du vilde tro, skulde du faa Lov til at se hvilke vidunderlige Ting Gud kan gøre«. Da Stenen var rullet væk, løftede Jesus sine Øjne til Himmelen og bad: »Fader, jeg takker dig, fordi du ogsaa denne Gang har hørt min Bøn, saa at disse Mennesker kan faa at vide, at du har sendt mig for at hjælpe dem«. Da raabte han med høj Røst: »Lazarus, kom ud«. Alle ventede aandeløst, og ikke en Lyd blev hørt før Lazarus med sine Gravklæder paa kom vandrende ud af Graven. Da disse lykkelige Mennesker gik til deres Hjem, sagde mange af Marias Venner til sig selv: »Fra nu af vil vi tro paa Jesus, for han er sandelig sendt fra Gud«. Og nu forstod Martha Meningen af Jesu Ord, da han sagde til hende: »Jeg er Opstandelsen og Livet, og den som tror paa mig skal leve selv om han er død. Og enhver, der lever som jeg befaler ham at leve, og altid tror paa mig, skal aldrig dø.«

DØDSFALD I KØBENHAVN.

Søster Jenny Marie Jakobsen afgik ved Døden paa Bispebjerg Hospital Torsdag den 30. April efter længere Tids Sygelighed. Begravelsen foregik fra den nye Kirkebygning paa Priorvej 12, og er saaledes den første Begravelse som er foregaaet fra dette Sted.

Den store Sal var meget smukt pyntet for Anledningen med hvide Draperier, grønne Planter og et Væld af Blomster, en stor Forsamling, ca. 150, af Afdødes Venner var tilstede for at vise hende den sidste Ære.

Begravelseshøjtideligheden blev aabnet med at Forsamlingen sang: »Nærmere Gud til dig«. Efter Bøn af Ældste Søren Christensen, sang man Salmen: »O, min Fader, du som troner«. Ældste Thorvald Bregentoft og Missionspræsident Holger M. Larsen talte meget gribende og fortalte mange smukke Træk fra Afdødes Liv, omtalte hende som den trofaste, opofrende Moder og Datter, samt gode Sidste Dages Hellig. Udtalte mange trøstende Ord til de sørgende efterladte. En Missionærkvartet sang: »Solen er slukket — Dagen forstummer«. Til Slutning var der Bøn af Ældste Kristian Nielsen, hvorefter Baaren blev baaret ud, medens Forsamlingen sang de to sidste Vers af: »O Fader, lad mit Hjerte faa«.

Baaren blev derefter ført til Bispebjerg Kirkegaard, fulgt af en stor Skare Venner. Ved Graven blev der sunget to Vers af »Dejlig er Jorden«, hvorefter Graven blev indviet af Distriktspræsident J. Charles Christensen.

Søster Jakobsen blev født i København den 22. Maj 1882, og blev et Medlem af Kirken den 2. September 1925. Hun døde som en trofast Sidste Dages Hellig. Paa Grund af sit lyse Sind og varme Hjerte var hun meget afholdt og vil blive dybt savnet. Hun efterlader sig sin Mand, 6 Børn og en gammel Moder.

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.